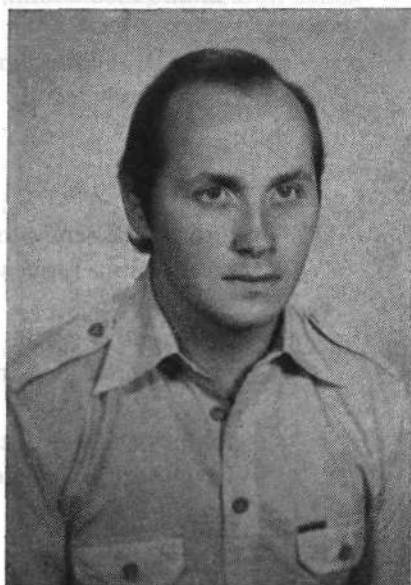

Nikogar na obisk več ni.
Vse tiho. Belo.
Skozme mrtva zvezda rosi

Milan
Vincetič

Atlantida

RAZGLED V niši žalnega stebrišča
lojenka z brado oskrbnika
ki s kavljem praska v lončevino
rodovnik, zakonik zločinov
natančen še, v slepopisu
kot zbeگان bog pod raševino

LIHI DNEVI Nad usti satanska pripeka
s podplatom v grušču, ki razpreda

o ženi, ki se mlačno neha
v lihih dneh, ko trni veja

o možu, ki se je nagleda
žareč v lice kakor tenja

POBEG Zvečer se pritaji pojava
 s povezo čez oči, kar sama
 skoz kužni mrk, v motno tava
 z ukano med zobmi, izdana
 da od strahu omahne, pada
 z obrazom v led, da se celi rana

VODA Nad otok krenejo nosači
 z mulami na repu, v rajdi
 modrujejo o vpitju, kazni
 z oglodanimi ledji, ranjki
 dokler ne zasteklí, zagábi,
 da odme glijo, vražje pravi

MIT Razneži ji na vneto kožo
 žuželke, haljo s slamno rožo
 zavede jo, a noče z lugom
 čez komaj vidno odrgnino
 zajezena, dokler ni mimo
 vodeni plašč nad Atlantido

SODI ČASI Pozimi prah zapne vitrihe
 ulite iz voska, ne iz kovine
 da tat, ki stika po mernike,
 rezljane z nohti iz slonovine
 otrpne, zanemi v kipe
 brezudne, prane s čreslovine

ATLANTIDA V dneh, ko se blaži oseka,
iz bleska pripravi opeka

porasla z algami, razjedna
brezroba, da se obli senca

moža in žene sramno vpeta
na tlaku ob zatonu mesta

